

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Szanciło

w sprawie z powództwa J. S. i D. B.

przeciwko W. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 czerwca 2018 r., sygn. akt VI ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od J. S. i D. B. na rzecz W. S.A. w W. kwoty po 1.350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów J. S. i D. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 czerwca 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji utrwaliło się stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (zob. uchwałę składu 7 sędziów SN z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest zaś ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencki (zob. postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołali się na art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., uznając, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisu prawa materialnego, tj. art. 446 § 4 k.c. (dodatkowo w powiązaniu z art. 32 Konstytucji RP). Wynika to z tego, jak wywodzili, że przyjęte przez Sąd Apelacyjny kwoty zadośćuczynienia nie odpowiadają faktycznym rozmiarom cierpienia powodów w związku ze śmiercią najbliższej im osoby

i powinny być wyższe, a nadto odbiegają od kwot zasądzanych w wypadku śmierci w katastrofie lotniczej.

Skarżący odwołali się do orzecznictwa sądów powszechnych, próbując dowieść, że zasądzone na ich rzecz kwoty zadośćuczynień zostały dalece zaniżone i nie spełniają wymagania odpowiedniości w rozumieniu art. 446 § 4 k.c. Przytoczone argumenty są jednak bardzo subiektywne, wobec bardzo obszernego piśmiennictwa oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego i komentarzy na jego tle w kwestii znaczenia i funkcji zadośćuczynienia, jako kompensującego rozmiary wyrządzonej krzywdy. Należy to jednak do sfery ocennej, pozostawionej uznaniu sędziowskiemu w konkretnie rozpoznawanej sprawie i tylko wtedy, gdyby kwoty zasądzanego zadośćuczynienia zupełnie nie przystawały do kwot przyznawanych jako pieniężne wyrównanie krzywdy na podstawie powołanego przepisu, można byłoby mówić o potrzebie ponownego rozpoznania sprawy w tym zakresie (zob. np. wyroki SN: z dnia 17 kwietnia 2015 r., III CSK 173/14, niepubl.; z dnia 15 maja 2015 r., V CSK 493/14, niepubl.; z dnia 8 marca 2017 r., IV CSK 258/16, niepubl.; z dnia 7 kwietnia 2017 r., V CSK 448/16, niepubl.).

Co istotne, postępowanie kasacyjne ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia w odniesieniu do prawomocnego już orzeczenia sądowego i należy we wniosku o rozpoznanie sprawy w trybie skargi kasacyjnej wykazać naruszenie przepisu, stanowiącego podstawę skargi. W wypadku niniejszej sprawy musiałoby to oznaczać przekonanie na etapie kwalifikowania sprawy do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, że w ogóle mogło nastąpić naruszenie art. 446 § 4 k.c. oraz że jest ono tak istotne, iż sprawa wymaga ponownego rozpatrzenia w trybie nadzwyczajnym. W uzasadnieniu wniosku to nie nastąpiło, zwłaszcza że w końcowym jego fragmencie wskazuje się na konieczność dokonania wykładni tego przepisu, niczym tego nie motywując, a raczej wskazując na niezastosowanie tego przepisu w taki sposób, jak chcieliby tego skarżący. Jednak Sąd Najwyższy nie jest kolejną instancją w toku rozpoznawania konkretnej sprawy, a skarga kasacyjna ma służyć wyjaśnianiu istotnych wątpliwości prawnych i ujednolicaniu orzecznictwa. Nie odnosi się to do różnic w wysokości przyznanego zadośćuczynienia, jakie mogą wystąpić w ocenie prawnej stanów faktycznych i ustalonych w poszczególnych sprawach krzywd doznanych przez osoby fizyczne

w wyniku śmierci osób bliskich w wypadkach komunikacyjnych (zob. postanowienie SN z dnia 8 stycznia 2019 r., IV CSK 245/18, niepubl.).

Sądy *meriti* bardzo dokładnie uzasadniły, z jakich przyczyn przyjęły określone kwoty zadośćuczynień jako uzasadnione w realiach niniejszej sprawy i nie sposób tej oceny kwestionować. Całkowicie nieuzasadnione jest przy tym odwoływanie się do innych spraw, jako że ustalenie wysokości zadośćuczynienia odbywa się *in casu*, w realiach konkretnej sprawy. W skardze kasacyjnej nie zawarto żadnych argumentów, które skutkowałyby wnioskiem, że Sądy obu instancji nieprawidłowo zastosowały przesłanki ustalenia wysokości zadośćuczynienia.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 105 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).